

[Erik Eriksen.]

Vil regeringen i dag udtale sin beredvillighed til med et forlig for øje at forhandle med oppositionen om NATO-depoter og atombevæbning? Dette spørgsmål skulle jeg måske rette også til det radikale parti. Hvis det er sådan, at regeringen har måttet fastlægge sin linje efter det, man kan udlede af det radikale landsmøde, er der jo ikke store udsigter til, at vi kan nå frem til den brede enighed.

Regeringen ville åbenbart gerne have haft forsvarsordningen i havn inden sommerferien. Det er heldigvis ikke sket. Først i den sidste tid er der åbnet mulighed for en saglig vurdering — jeg tænker her på forsvarsstyrelsens og de militære sagkyndiges artikler i dagspressen. Efter min mening er dette ikke tilstrækkeligt for offentligheden; jeg synes, at offentligheden bør have mere materiale stillet til rådighed. Det er vel noget, der kan forhandles om i sommerens løb, så vi kan se, hvorledes det er gør ligt.

Det næste store spørgsmål, jeg vil nævne i forbindelse med vort forhold til omverdenen, er det europæiske stormarked. Umiddelbart må man få et indtryk af forvirring. Begreber som „fællesmarked“, „frihandelsområde“, „nordisk marked“, „de seks“, „de andre seks“, „de ydre syv“ o. s. v. svirrer i luften. Og dog er det, som om en vis klaring er ved at nærme sig. Fremtrædende politikere, som tidligere blankt har afvist en dansk tilslutning til de seks landes fællesmarked, udtaler nu mere forsigtigt, at dette kan blive det endelige resultat.

Vi kan i dag med sikkerhed sige, at det frihandelsområde, den britiske regerings forslag gik ud på, helt er udgået af debatten. Til gengæld er der visse kredse, som søger at bringe en fællesnordisk løsning frem i første række. Af forskellige overskrifter i dagbladene kan man næsten få den opfattelse, at arbejdet på dette område står umiddelbart foran sin afslutning. Jeg kan ikke dele denne opfattelse, tværtimod. Det norske erhvervsliv synes stadig at stille sig særdeles negativt over for de hidtidige udkast.

Ser vi på vore egne forhold, og her tænker jeg specielt på landbruget, er der, så vidt jeg er underrettet, ikke nået en løsning,

som ville give danske bønder en blot nogenlunde rimelig adgang til dette i sig selv yderst begrænsede marked for dansk landbrugseksport. Det er vel ikke sådan, at ihærdigheden bag arbejdet med de nordiske planer er en form for selvbedrag, et forsøg på at undgå en stillingtagen til vore virkelige problemer på markedsområdet. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg her især tænker på den radikale holdning.

Det må dog vel stå klart, at en isoleret nordisk løsning ikke er nogen løsning på dansk erhvervslivs problemer. Jeg må sige, at min gruppe kan heller ikke give tilslutning til en nordisk løsning, som forskertser en løsning med de seks.

Den højtærede minister for nordisk samarbejde skylder stadig den danske offentlighed en forklaring på, hvorledes et nordisk fællesmarked skulle kunne løse noget væsentligt af de problemer, som han i hvert fald ikke hidtil har ønsket løst gennem en dansk tilslutning til fællesmarkedet. Jeg må gå ud fra, at den høje regering stadig står fast på de åbne døres politik, at vi ikke er bundet af beslutninger af nogen art.

Man har i den sidste tid med udenlandske blade som kilde kunnet læse om dansk deltagelse i forhandlinger med regeringerne i Storbritannien, Norge, Sverige, Schweiz, Østrig og Portugal, således som der allerede er blevet mindet om, om oprettelse af en slags frihandelsområde, som alene skulle omfatte disse lande. Dette er jo nu helt officielt. Det hed sig imidlertid også, at man ikke skulle regne med dansk deltagelse i et sådant lille frihandelsområde. Det samme antydede den højtærede statsminister i en enkelt sætning i en tale for nylig.

Jeg forstår da også, at den højtærede udenrigsminister har været stærkt optaget af bestræbelser på at søge genoptaget forhandlinger om en samlet europæisk løsning, at den højtærede minister i samarbejde med sin belgiske kollega har søgt afstukket en anden og fredeligere linje end den blokpolitik, man så tydeligt ser optræk til, men at han ikke har haft succes. Dette er både beklageligt og for mig at se meget alvorligt, for det er blokpolitikken, der toner frem. Det er ganske klart, at Storbritannien med planen om det lille frihandelsområde håber at kunne tvinge de seks til at genoptage forhandlingerne om det engelske forslag om et